

jeg vel erindret — opføres blandt Statsaktiverne. Jeg pointerer dette udtrykkelig, for De skulle straks faa at se, hvilken Anvendelse man gør af Beløbet. Men forinden vil jeg omtale den 4de Gruppe af Poster, som findes paa Statsregnskabet. De udgøres dels af Renten af Laanet til Fællessukkerkogerierne: 70,000 Kr. og dels af Renter af Laanet til St. Croix Kommune, som ikke indkomme: 22,000 Kr. I det hele taget staa Fællessukkerkogerierne i Renterestance med ca. 955,000 Kr. og St. Croix Kommune med ca. 400,000 Kr.

Det vil være umuligt paa Statsregnskabet at finde mere. Hvorledes komme vi nu fra disse Tal op til disse ca. 16 Mill. Kr., som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) regnede som vort Tilgodehavende hos Vestindien? Jo, derved, at man tager Aktiver og Passiver og slaar dem sammen i et Beløb og saa siger: Saa og saa meget staa der paa Statsregnskabet under de forskellige Poster vedrørende Vestindien. Det er den Maade, hvorpaa man gør Statsregnskabet op for Øerne, naar det gælder om at vække en Stemning i Befolkningen. Aktiverne slaas sammen med Passiverne derovre, og saa siger man, at det samlede faktiske Tab bliver med en rund Sum 16 Mill. Kr. Jeg skal dvæle et Øjeblik ved de to sidste Grupper af Poster, jeg her har omtalt. Det var altsaa dels de Poster vedrørende Laanene og dels Renterestancerne. Jeg maa med et Eksempel belyse den Fremgangsmaade, man her har anvendt for at komme til de 16 Mill. Kr. Hvis en Mand laaner 100,000 Kr. ud som Prioritet i en Ejendom og ikke faar Prioritetsrenten ind, kan han gøre et af to. Enten kan han sige til sig selv, at han har disponeret daarligt over dette Beløb, og betragte det som tabt og afskrive det i sin Grundkapital, eller ogsaa kan han sige til sig selv: Jeg betragter ikke Beløbet som tabt, jeg har mit Pant; jeg har Prioriteten, men Renten faar jeg ikke; jeg betragter Renten som et aarligt Tab. Men eet eneste kan han ikke sige: Jeg har for 30 Aar siden tabt denne Kapital, men saa hoer jeg dog derefter 30 Aar igennem Rente paa Rente og kommer til dette Beløb. Det er en Fremgangsmaade, som regnskabsmaessigt set er ganske hasarderet. Enten maa det Beløb, man har sat i Pantet derovre, betragtes som tabt, og saa er det ikke regnskabsmaessigt heldigt gennem en Menneskealder at hobe Rente paa Rente af det, som man betragter som tabt, eller ogsaa er Kapitalen til Stede og kan ind-

bringes. Saa kan man betragte Renten som tabt, men man kan ikke gøre begge Dele, og gør man ikke det, bliver det endnu mere umuligt at komme til de 16 Mill. Kr., som det ærede Medlem nævnte. Jeg maa ogsaa til Ære for den højtærede nuværende Finansminister sige, at han aldrig nogen Sinde er gaaet med til sligt. Hvor den højtærede Finansminister har opgivet de vestindiske Øers Regnskab, har han holdt sig til Mellemværendet mellem Statskassen og Øerne, altsaa til de noget over 8½ Mill. Kr., jeg nævnte, og det er faktisk, at dette er Mellemværendet mellem Øerne og Statskassen. Finansministeren er aldrig gaaet ind paa det, jeg benævned og med fuld Ret benævned som en ganske hasarderet Maade at opstille Regnskabet paa. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at dette Mellemværende fuldt ud er indbetalt af Beboerne derovre til vore Embedsmænd. Hvorledes er nu den Administration, som vi have derovre? Den er i Korthed bleven skitseret paa følgende Maade. Vi styre 3 Sogne, som om det var et Kongerige. Vi holde en Guvernør og et Guvernement, en Overdomstol, Statspræster og oven i Købet en Skoledirektion. Tænk, mine Herrer, her er tre Sogne, der have Skoler for Negerbørn; skulde det nu ikke være muligt for Præsterne, Skolelærerne og de lokale Raad at nedsætte Skolekommissioner, der kunde styre disse Skoler derovre. Nej, det er nødvendigt for Danmark, at de skulle have en Skoledirektør og en Skoledirektion. Det undrer mig egentlig ikke. En eneste Ting undrer mig, og det er, at de ikke have faaet en Biskop derovre. Havde vi en Biskop derovre, saa vilde Systemet være sluttet og Ringen være fuldstændig. Saafremt der kom et Menneske og sagde, at vi styrede vore Øer, som om Opgaven var at skabe de flest mulige og de bedst lønnede Embeder, de højest mulige og tidligst indtrædende Pensioner, vilde det ikke være mig muligt med noget positivt Argument at gendrive denne Mand. Saaledes er Administrationen derovre, og saaledes, mine Herrer, har den været i lange, lange Tider. Thi jeg kan allerede fra Aaret 1871 fremdrage en Udtalelse af Balthazar Christensen; han taler om de vestindiske Forhold og siger: Naar jeg gaar med til at eftergive Kolonierne det Overskud, de skulde sende til Statskassen, saa er det ikke af Tillid til Ministeriet, men fordi Øerne ere bleve daarligt administrerede. „At eftergive dem Beløbet“ det gjorde vi nemlig 1871—75; grundet paa Storme,